

[Lone Dybkjær]

fattelse ville det her og nu være forkert at ophæve sanktionerne; det kunne opfattes som støtte til Argentina, og det finder vi uheldigt.

Vi kan derfor tilslutte os lovforslaget.

Inge Krogh (KrF):

Kristeligt folkeparti kan gå ind for det foreliggende lovforslag om økonomiske sanktioner over for Argentina, der ikke efterkom FN's krav om at trække sig tilbage fra Falklandsøerne. En sådan beslutning bør hvile på en beslutning taget i folketinget og ikke på et udenrigsministermøde i EF, og vi mener, at Rådsforordningen af 16. april bør blive en engangsforeteelse og altså ikke må skabe præcedens.

Udenrigsministeren (Ivar Nørgaard, fg.):

Jeg skal på regeringens vegne takke for den positive og velvillige modtagelse, lovforslaget har fået fra et overvejende flertal her i salen, og også den velvilje, man har udtrykt med hensyn til en hurtig gennemførelse af forslaget. Det kan selvfølgelig undre mig lidt, at denne side af sagen ikke fik nogen anerkendelse af hr. Riishøj, al den stund hans parti jo har lagt vægt på, at man ikke anvender artikel 113 i Romtraktaten, men at man, når man skal gøre noget sådant, som vi gør i dag, gør det med et nationalt retsgrundlag.

Grunden til, at vi ønsker det hastigt igenem, er også, at vi så kan indføre et sådant nationalt retsgrundlag samtidig med, at de EF-lande, der hidtil har haft retsgrundlaget i artikel 113, forlænger dette retsgrundlag fra i morgen. Det er meddelt fra Bruxelles, at de har besluttet at forlænge det tidsbegrænset, og grunden til, at man vælger tidsbegrænsenheden, er, at man så ikke har sat nogen tid for, hvornår hele sagen skal være bragt til afslutning. Det kunne have været uheldigt, hvis man satte for lang tid til det, da vi alle ønsker, at det skal afsluttes hurtigst muligt. Satte man så f. eks., som nogle har foreslået, en måned, kunne det indicere, at man egentlig regnede med, at de skulle have en hel måned til at ordne det, og det mener vi som bekendt ikke; vi mener, at det hurtigst muligt bør bringes til afslutning.

Vi har nede i Bruxelles afgivet en erklæring til rådsprotokollen, hvori vi siger, at vi på basis af artikel 224 i traktaten vil gennem-

føre tilsvarende nationale foranstaltninger i Danmark. Vi gør også opmærksom på, at vi gør det tidsbegrænset, forstået på den måde, at loven kan ophæves med øjeblikks varsel ved en kongelig anordning.

Riishøj (SF):

Debatten har nok ikke fået et uventet forløb, men noget, der undrer mig en hel del, er den radikale holdning. Nu kan jeg forstå, at hr. Niels Helveg Petersen ikke har kunnet være til stede i aften og forklare den; det er måske her, overraskelsen er størst.

Dette rejser nogle grundlæggende problemer; uanset den veltilfredshed og sikkerhed, som lyser ud af debatten, er der ingen tvivl om, at der, når tømmermændene har lagt sig efter denne krig, vil ske væsentlige forandringer i det internationale verdensbillede i en grad, som vil blive chokerende ikke mindst for de partier, som hylder den såkaldte vestlige verdens definition af international politik. Der forlyder allerede særdeles ildvarslende rygter om de latinamerikanske landes reaktioner på dette her, noget, som bestemt ikke er til fordel for NATO-alliancen eller for USA, og også i den afrikanske verden er der bestyrtelse over, at man kan reagere på denne måde, når man i den grad udviser passivitet over for et land som Sydafrika og sanktioner over for dette land. Det er disproportionerne i dette her, men vi får jo nok debatten i morgen igen. Det, der er nyt i denne sag, er, at briterne nu har erklæret den åbne krig, ophævelse af diplomatiske forhandlinger. Udenrigsministeren har tidligere sagt, at en grund til, at man ville anvende sanktioner, var, at man så kunne lægge pres på forhandlingerne. Nu har briterne klart afskrevet forhandlingsmuligheden og erklæret, at kun en krigerisk løsning er midlet, og så forlænger man altså sanktionerne på ubestemt tid.

Det er også en kendsgerning, at Italien og Irland har sagt nej til at deltage i disse sanktioner, og det eneste opløftende her er sådan set, at man nu er gået bort fra artikel 113 i Romtraktaten, men det ændrer selvfølgelig ikke ved beslutningens karakter, beslutningens rækkevidde og det forhold, at man i EF-regie, uanset at man bagefter sanktionerer det med et flertal i parlamentet her, vedtager en så vidtrækkende beslutning.